

opusdei.org

În ultima sa audiență, Papa Benedict le mulțumește tuturor pentru apropierea lor

În ultima sa audiență, Benedict al XVI-lea le mulțumește tuturor creștinilor și colaboratorilor pentru munca și apropierea lor. De asemenea a cerut rugăciuni pentru cardinali și Biserică.

27.02.2013

27 februarie 2013. În ultima sa audiență, Benedict al XVI-lea le mulțumește tuturor creștinilor și colaboratorilor pentru munca și apropierea lor. De asemenea a cerut rugăciuni pentru cardinali și Biserică.

TEXTUL AUDIENȚEI:

Venerați Frați întru Episcopat și întru Preoție,

Stimate Autorități,

Iubiți frați și surori,

Vă mulțumesc că ați venit așa de numeroși la această ultimă Audiență generală a mea.

Mulțumesc din inimă! Sunt cu adevărat emoționat! Și văd Biserica vie! Și cred că trebuie să spunem un mulțumesc și Creatorului pentru timpul frumos pe care ni-l dăruiește acum când mai e încă iarnă.

Ca apostolul Paul în textul biblic pe care l-am ascultat (cf. Col 1,3-6), și eu simt în inima mea că trebuie să-i mulțumesc mai ales lui Dumnezeu, care conduce și face să crească Biserica, Lui care seamănă Cuvântul său și astfel alimentează credința în poporul său. În acest moment sufletul meu se lărgeste și îmbrățișează întreaga Biserică răspândită în lume; și-i aduc mulțumire lui Dumnezeu pentru "veștile" pe care în acești ani ai slujirii petrine am putut să le primesc cu privire la credința în Domnul Isus Cristos și despre caritatea care circulă realmente în Trupul Bisericii și-l face să trăiască în iubire și despre speranța care ne deschide și ne orientează spre viața în plinătate, spre patria din cer.

Simt că-i port pe toți în rugăciune, într-un prezent care este cel al lui Dumnezeu, unde adun fiecare întâlnire, fiecare călătorie, fiecare

vizită pastorală. Totul și pe toți îi adun în rugăciune pentru a-i încredința Domnului: pentru ca să avem cunoaștere deplină a voinței sale, cu toată înțelepciunea și înțelegerea spirituală, și pentru ca să putem să ne comportăm în mod vrednic de El, de iubirea sa, aducând roade prin orice faptă bună (cf. Col 1,9-10).

În acest moment, există în mine o mare încredere, pentru că știu, știm noi toți, că Cuvântul adevărului Evangheliei este forța Bisericii, este viața sa. Evanghelia purifică și reînnoiește, aduce rod, oriunde comunitatea credincioșilor o ascultă și primește harul lui Dumnezeu în adevăr și în caritate. Aceasta este încrederea mea, aceasta este bucuria mea.

Când, la 19 aprilie în urmă cu aproape opt ani, am acceptat să asum slujirea petrină, am avut certitudinea

fermă care m-a însoțit mereu:
această certitudine a vieții Bisericii
din Cuvântul lui Dumnezeu. În acel
moment, așa cum am exprimat deja
de mai multe ori, cuvintele care au
răsunat în inima mea au fost:

Doamne, de ce îmi ceri asta și ce
anume îmi ceri? Este o povară mare
aceea pe care mi-o pui pe umeri, dar
dacă Tu îmi ceri asta, la cuvântul tău
voi arunca năvoadele, fiind sigur că
Tu mă vei conduce, chiar și cu toate
slăbiciunile mele. Și după opt ani pot
spune că Domnul m-a condus, mi-a
fost aproape, am putut să percep
zilnic prezența sa. A fost o bucată de
drum al Bisericii care a avut
momente de bucurie și de lumină,
dar și momente grele; m-am simțit ca
sfântul Petru cu apostolii în barcă pe
lacul din Galileea: Domnul ne-a
dăruit atâtea zile de soare și de briză
ușoară, zile în care pescuirea a fost
abundentă; au fost și momente în
care apele erau agitate și vântul
potrivnic, ca în toată istoria Bisericii,

și Domnul părea că doarme. Dar am știut mereu că în barca aceea este Domnul și am știut mereu că barca Bisericii nu este a mea, nu este a noastră, ci a sa. Și Domnul n-o lasă să se scufunde; El e cel care o conduce, desigur și prin oamenii pe care i-a ales, pentru că așa a voit. Aceasta a fost și este o certitudine, pe care nimic n-o poate întuneca. Și pentru aceasta inima mea este astăzi plină de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru că a făcut să nu lipsească niciodată întregii sale Biserici și chiar și mie consolarea sa, lumina sa, iubirea sa.

Suntem în Anul Credinței, pe care l-am voit pentru a întări tocmai credința noastră în Dumnezeu într-un context care pare să-l pună tot mai mult pe planul al doilea. Aș vrea să vă invit pe toți să reînnoim încrederea fermă în Domnul, să ne încredințăm ca niște copii în brațele lui Dumnezeu, fiind siguri că acele

brațe ne susțin mereu și sunt ceea ce ne permite să mergem în fiecare zi, chiar și în oboseală. Aș vrea ca fiecare să se simtă iubit de acel Dumnezeu care l-a dăruit pe Fiul său pentru noi și care ne-a arătat iubirea sa fără margini. Aș vrea ca fiecare să simtă bucuria că este creștin. Într-o frumoasă rugăciune care ar trebui recitată zilnic dimineața se spune: "Te ador, Dumnezeule meu, și te iubesc cu toată inima mea. Îți mulțumesc pentru că m-ai creat, pentru că m-ai făcut creștin...". Da, să fim bucuroși pentru darul credinței; este binele cel mai prețios, pe care nimeni nu ni-l poate lua! Să-i mulțumim Domnului pentru asta în fiecare zi, cu rugăciunea și cu o viață creștină coerentă. Dumnezeu ne iubește, dar așteaptă ca să-l iubim și noi!

Dar nu numai lui Dumnezeu vreau să-i mulțumesc în acest moment. Un Papă nu este singur la conducerea

bărcii lui Petru, chiar dacă este prima sa responsabilitate. Eu nu m-am simțit niciodată singur în purtarea bucuriei și a poverii slujirii petrine; Domnul a pus lângă mine atâtea persoane care, cu generozitate și iubire față de Dumnezeu și față de Biserică, m-au ajutat și au fost aproape de mine. Înainte de toate voi, iubiți Frați Cardinali: înțelepciunea voastră, sfaturile voastre, prietenia voastră au fost prețioase pentru mine; Colaboratorii mei, începând de la Secretarul meu de Stat care m-a însoțit cu fidelitate în acești ani; Secretariatul de Stat și întreaga Curie Romană, precum și toți cei care, în diferitele sectoare, prestează slujirea lor față de Sfântul Scaun: sunt multe fețe care nu ies în evidență, rămân în umbră, dar tocmai în tăcere, în dăruirea cotidiană, cu spirit de credință și umilință au fost pentru mine un sprijin sigur și vrednic de încredere. Un gând special se îndreaptă către

Biserica de Roma, Dieceza mea! Nu pot să-i uit pe Frații întru Episcopat și întru Preoție, persoanele consacrate și întregul popor al lui Dumnezeu: în vizitele pastorale, în întâlniri, în audiențe, în călătorii, am perceput mereu mare atenție și afect profund; dar și eu i-am iubit pe toți și pe fiecare, fără deosebiri, cu acea caritate pastorală care este inima oricărui Păstor, mai ales a Episcopului de Roma, a Succesorului Apostolului Petru. În fiecare zi l-am purtat pe fiecare dintre voi în rugăciune, cu inima de tată.

Aș vrea ca salutul meu și mulțumirea mea să ajungă apoi la toți: inima unui Papă se lărgeste la lumea întreagă. Și aș vrea să exprim recunoștința mea Corpului diplomatic de pe lângă Sfântul Scaun, care face prezentă marea familie a națiunilor. Aici mă gândesc și la toți cei care lucrează pentru o bună

comunicare și cărora le mulțumesc pentru slujirea lor importantă.

La acest punct aș vrea să mulțumesc din inimă și tuturor persoanelor numeroase din toată lumea, care în ultimele săptămâni mi-au trimis semne emoționante de atenție, de prietenie și de rugăciune. Da, Papa nu este niciodată singur, acum experimentez asta încă o dată într-un mod așa de mare încât atinge inima. Papa aparține tuturor și foarte multe persoane se simt foarte aproape de el. Este adevărat că primesc scrisori de la cei mari ai lumii - de la șefii de stat, de la conducătorii religioși, de la reprezentanții lumii culturii etc. Dar primesc și foarte multe scrisori de la persoane simple care-mi scriu pur și simplu din inima lor și mă fac să simt afectul lor, care se naște din faptul de a fi împreună cu Cristos Isus, în Biserică. Aceste persoane nu-mi scriu așa cum se scrie de exemplu unui principe sau unui mare om care nu

este cunoscut. Îmi scriu ca frați și surori sau ca fii și fiice, cu sentimentul unei legături familiare foarte afectuoase. Aici se poate atinge cu mâna ce anume este Biserica - nu o organizație, o asociație cu scopuri religioase sau umanitare, ci un trup viu, o comuniune de frați și surori în Trupul lui Isus Cristos, care ne unește pe toți. A experimenta Biserica în acest mod și aproape a putea atinge cu mâinile forța adevărului său și a iubirii sale este motiv de bucurie, într-un timp în care atâția vorbesc despre declinul ei. Dar vedem cum Biserica este vie astăzi!

În aceste ultime luni, am simțit că forțele mele erau diminuate și i-am cerut lui Dumnezeu cu insistență, în rugăciune, să mă lumineze cu lumina sa pentru a mă face să iau decizia cea mai corectă nu pentru binele meu, ci pentru binele Bisericii. Am făcut acest pas în deplină conștiință despre

gravitatea și chiar noutatea sa, dar cu o profundă seninătate a sufletului. A iubi Biserica înseamnă a avea și curajul de a face alegeri dificile, suferite, având mereu în față binele Bisericii și nu pe noi înșine.

Aici permiteți-mi să mă întorc încă o dată la ziua de 19 aprilie 2005.

Gravitatea deciziei a fost tocmai și în faptul că începând din acel moment eram angajat totdeauna și pentru totdeauna de către Domnul.

Totdeauna - cel care asumă slujirea petrină nu mai are nici o privacy.

Apartține totdeauna și în totalitate tuturor, întregii Biserici. Vieții sale îi este, ca să spunem așa, luată totalmente dimensiunea privată. Am putut experimenta, și experimentez exact acum, că unul primește viața chiar atunci când o dăruiește. Mai înainte am spus că multe persoane care-l iubesc pe Domnul îl iubesc și pe Succesorul sfântului Petru și sunt afecționate de el; că Papa are cu

adevărat frați și surori, fii și fiice în toată lumea și că se simte în siguranță în îmbrățișarea comuniunii voastre; pentru că nu-și mai aparține sieși, aparține tuturor și toți îi aparțin lui.

Acel "totdeauna" este și un "pentru totdeauna" - nu mai există o întoarcere în privat. Decizia mea de a renunța la exercitarea activă a slujirii nu revocă asta. Nu mă întorc la viața privată, la o viață de călătorii, întâlniri, recepții, conferințe etc. Nu abandonez crucea, ci rămân în mod nou lângă Domnul Răstignit. Nu mai port puterea funcției pentru conducerea Bisericii, dar în slujirea rugăciunii rămân, ca să spunem așa, în staulul sfântului Petru. Sfântul Benedict, al cărui nume îl port ca Papă, îmi va fi de mare exemplu în asta. El ne-a arătat calea pentru o viață, care, activă sau pasivă, aparține total lucrării lui Dumnezeu.

Mulțumesc tuturor și fiecăruia și pentru respectul și înțelegerea cu care ați primit această decizie așa de importantă. Eu voi continua să însoțesc drumul Bisericii cu rugăciunea și reflecția, cu acea dedicare Domnului și Miresei sale pe care am încercat s-o trăiesc până acum în fiecare zi și pe care aș vrea s-o trăiesc mereu. Vă cer să mă amintiți în fața lui Dumnezeu și mai ales să vă rugați pentru Cardinali, chemați la o misiune așa de relevantă, și pentru noul Succesor al Apostolului Petru: Domnul să-l însoțească cu lumina și forța Duhului său.

Să invocăm mijlocirea maternă a Fecioarei Maria Mama lui Dumnezeu și a Bisericii pentru ca să ne însoțească pe fiecare dintre noi și întreaga comunitate eclezială; Ei să ne încredințăm, cu profundă încredere.

Dragi prieteni! Dumnezeu conduce Biserica sa, o susține mereu și mai ales în momentele dificile. Să nu pierdem niciodată această viziune de credință, care este unica adevărată viziune a drumului Bisericii și al lumii. În inima noastră, în inima fiecăruia dintre voi, să fie mereu certitudinea bucuroasă că Domnul este alături de noi, nu ne abandonează, ne este aproape și ne învăluie cu iubirea sa. Mulțumesc!

BENEDICTUS PP. XVI

* Nota traducătorului: La sfârșitul ultimei sale audiențe generale, ca de obicei, papa a adresat saluturi în mai multe limbi. A fost și un salut în limba română care a sunat astfel: "Lăudat să fie Isus Cristos! Adresez un salut cordial credincioșilor de limba română, mai ales celor de la Oradea! Vă primesc cu bucurie și vă doresc ca pelerinajul vostru să aducă roade bune pentru voi și

comunitățile voastre. Vă
binecuvântează din toată inima!"

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
(www.ercis.ro)

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/in-ultima-sa-audienta-papa-benedict-le-multumeste-tuturor-pentru-apropierea-lor/> (26.03.2025)